

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **V. H. P.**, narozen X,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupen advokátkou Mgr. Lenkou Šrámkovou,
se sídlem Aloise Jiráska 1, Teplice,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2018, čj. OAM-23/ZA-ZA11-HA10-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou napadá shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a bylo

rozhodnuto o tom, že mu nelze udělit doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení azylu. Na základě provedeného dokazování žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl v zemi původu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce v České republice pobýval na základě povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s českým státním občanem. Vlastní trestnou činností o toto povolení přišel. Žalobce neuvedl, že měl jakékoliv problémy s vietnamskými státními orgány při svých posledních pobytech ve Vietnamu. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu v České republice, neboť chce být nablízku své rodině a poskytnout péči své nemocné matce. Návrat do země původu odmítá, neboť se obává, že po jeho pravomocném odsouzení v ČR za drogovou trestnou činnost jej bude vietnamská policie vydírat kvůli finančnímu profitu. To však žalobci nehrozí, neboť ze zpráv o zemi původu plyne, že trest vykonaný v zahraničí se do vietnamské obdoby rejstříku trestů nezapisuje, a žalobce je proto z pohledu vietnamských úřadů bezúhonnou osobou.

2. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Ve vztahu k tzv. humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval žalobcovou sociální a ekonomickou situací a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Neshledal přitom žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele. Ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce, z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a rozsudků soudů týkajících se trestné činnosti žalobce. Dospěl k závěru, že je nutné aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce opakovaně spáchal vážný zločin ve smyslu citovaného ustanovení. Proto mu nelze udělit doplňkovou ochranu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce má předně za to, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Namítl, že nemohl při výslechu uvést žádné problémy, které by měl s vietnamskými státními orgány při svém posledním pobytu ve Vietnamu, neboť za trestnou činnost spáchanou v České republice byl odsouzen později. S problémy se tedy prozatím nemohl setkat. Z vydání vietnamského cestovního pasu nelze dovozovat, že nebude po nuceném návratu do země původu pronásledován či znovu trestně stíhán za stejný trestný čin jako v České republice.
4. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce původně zamlčel skutečnost, že sdílí společnou domácnost s družkou s trvalým pobytem v Norsku, neboť nespadá do kategorie osob, na něž se žalovaný dotazoval. Žalobce má na území České republiky oba své rodiče. Matka je těžce nemocná a otec již v pokročilém věku. O matku se chce starat. Žalobcova sestra jej v tom nemůže zastoupit, neboť žije s celou svou rodinou v Německu, a je tak zároveň jeho rodinným příslušníkem žijícím na území Evropské unie. Naproti tomu žalobce nemá v přímé linii ve Vietnamu žádné jiné rodinné příslušníky. Žalovaný postupoval také v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“).
5. Žalobce dále poukázal na to, že ve vyjádření ze dne 21. 8. 2018 žalovanému navrhl, aby provedl výslech jeho družky, což odmítl. Z tohoto výslechu by žalovaný zjistil, že se

žalobce s družkou zná již od roku 2012, tedy dříve než bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění. Odkaz žalovaného na usnesení NSS ze dne 22. 9. 2016, čj. 6 Azs 167/2016 – 31, je irelevantní.

6. K odmítnutí provedení žalobcem navržených důkazů žalobce konstatoval, že povinností žalovaného podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je provést veškeré dokazování, aby mohlo být ve věci spravedlivě rozhodnuto. Pro správné posouzení případu měl žalovaný provést výslech navrhovaných svědků. Písemné vyjádření rodinných příslušníků žalobce požadované žalovaným by na rozhodnutí jistě nemělo vliv, neboť sám žalovaný vůbec nevzal v potaz, že pobývají v České republice a v Evropské unii.
7. Závěrem žalobce uvedl, že se rozhodl změnit svůj život k lepšímu, dodržovat zákony, stát se oporou svých rodičů a založit rodinu. Mělo by mu to být umožněno, neboť ve Vietnamu mu hrozí, že bude znovu potrestán za tentýž trestný čin korupčním jednáním orgánů veřejné moci.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 11. 2018 uvedl, že postupoval v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí, v němž se vypořádal se všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení žalobních bodů

9. Soud předně konstatuje, že přestože je návrh na zahájení řízení, sepsaný advokátkou, označen jako odvolání a i v dalším textu návrhu je tento pojem užíván, posoudil ho soud podle jeho obsahu jako žalobu. Při ověřování včasnosti žaloby vyvstaly pochybnosti o řádnosti doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Proto soud přípisem ze dne 14. 12. 2018 požádal žalovaného o vyjádření k této otázce a doplnění spisu o doručenky z informačního systému datových schránek k písemnostem doručovaným v dané věci do datových schránek. Žalovaný se k tomu vyjádřil podáním ze dne 21. 1. 2019 a opětovně předložil soudu správní spis. Na základě jeho obsahu soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně nedoručil předvolání k převzetí rozhodnutí zástupkyni žalobce, v důsledku čehož nemohlo dojít k doručení rozhodnutí fikcí upravenou v § 24a odst. 2 zákona o azylu. Jelikož žaloba byla v dané věci podána dříve, než bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno žalobci, soud postupoval v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 2 As 27/2004 – 78, a uložil usnesením ze dne 28. 1. 2019, čj. 53 Az 21/2018 – 34, žalovanému doplnit spis (řízení) o doklad o řádném doručení rozhodnutí žalobci. Soud kontrolou správního spisu ověřil, že žalovaný splnil povinnost uloženou citovaným usnesením. Tím byl uvedený nedostatek podmínky řízení odstraněn. Jelikož žaloba ze dne 22. 10. 2018 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, soud přistoupil k jejímu věcnému projednání.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 8. 1. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti žalobce uvedl jako důvod jejího podání skutečnost, že v České republice žije již 27 let, je zde zvyklý, má zde zázemí a rodinu (sestru a matku). Kdyby se vrátil do Vietnamu, má strach, že tam nebude mít zázemí. V České republice páchal trestnou činnost a má obavy, že by za to mohly být potrestány jeho děti ve Vietnamu. Do České republiky poprvé přicestoval v roce 1990 a

zůstal zde do roku 1994. Pak na šest měsíců odcestoval do Vietnamu a po návratu do České republiky se tam asi dvakrát vrátil. Asi od roku 2009 už Českou republiku neopustil.

11. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jenž proběhl dne 11. 1. 2018 v českém jazyce bez přítomnosti tlumočníka, žalobce uvedl, že bývalá družka s dětmi žije v Hanoji. Je s nimi téměř denně v kontaktu a platí výživné a školné pro děti. Bývalá družka se do Vietnamu vrátila v roce 2011, naposledy ji viděl v květnu 2011. Je zaměstnaná, ale její příjem nestačí na výživu dětí. Vietnam opustil v roce 1990. Jel za rodiče do České republiky, kteří zde pobývali od roku 1967, za účelem sloučení rodiny. V roce 1994 se žalobce pokusil znovu usídlit ve Vietnamu, ale nešlo to, neboť je tam jiná kultura, a on si na život v České republice zvykl. Ve Vietnamu je všude korupce, za vše je třeba dávat úplatky. Další dvě cesty do Vietnamu byly jen za účelem návštěvy vzdálenějších příbuzných. Po návratu do Vietnamu by se nemohl obrátit o pomoc na bývalou družku, neboť již nejsou ve vztahu, s rodinou není v kontaktu již deset let. S hrazením školného a výživného dětem mu pomáhají jeho rodiče a sestra. Žalobce dále uvedl, že v České republice se dopustil trestných činů tím, že prodával drogy a krátil daně. Byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody, které řádně vykonal (rok 2010 – 2012 a 2013 – 2017). Žalobce se obává, že po návratu do Vietnamu by mohl mít kvůli drogové trestné činnosti spáchané v České republice potíže on nebo jeho děti. Informace o jeho trestné činnosti by se mohla k vietnamským státním orgánům dostat prostřednictvím české vietnamské komunity. Neví, proč by měl být ve Vietnamu opakovaně trestán za svou trestnou činnost. Pouze se něco doslechl od známého, jenž má kontakty u policie. Má strach, že mu policie bude chtít ublížit, týrat jej nebo vydírat. Známý mu řekl, že si možná budou myslet, že si v Čechách vydělal velké peníze, a budou jej chtít o ně připravit. O těchto skutečnostech se dozvěděl po propuštění z výkonu trestu. V roce 2010 v souvislosti se svou trestnou činností tyto obavy neměl, neboť tehdy v České republice ještě měl pobytové oprávnění, a do Vietnamu by se nevracel. Nyní se musí vrátit do Vietnamu, protože mu bylo uloženo správní vyhoštění. U vietnamských úřadů je evidován pouze jako otec dvou dětí, u třetího nikoliv. Žalobce se domnívá, že jeho děti dosud žádné problémy ve Vietnamu neměly, neboť úřady čekají, až se do Vietnamu vrátí. Cestovní doklad mu byl vydán bez problémů v roce 2012, jen to trvalo dlouho. Na otázku, proč se obává trestu ve Vietnamu, když mu byl bez potíží vydán cestovní doklad, odpověděl, že snad proto, že mu na území České republiky nemohli nic udělat. Rodiče a sestra žalobce mají v České republice trvalý pobyt. Rodiče zde žijí asi od roku 1982, sestra studovala v Německu a pak za nimi přicestovala do Čech. Otec je zdravý, ale matka před deseti lety prodělala mrtvici a potřebuje, aby se o ni někdo staral, což nyní zajišťuje sestra žalobce. Po návratu do Vietnamu by se v případě potíží nemohl obrátit na státní orgány, protože se tam nedodržují lidská práva. Má za to, že ve Vietnamu nepůsobí nevládní organizace pro lidská práva. Jelikož nezáleží na tom, kde se ve Vietnamu nachází, přestěhování do jiné části Vietnamu by jeho případné potíže v Hanoji nevyřešilo. V okolních státech je situace podobná. Ve Vietnamu dosud žádné potíže neměl. Pobyt v České republice by si mohl zajistit podle zákona o pobytu cizinců, neboť pro to splňuje podmínky. Z důvodu, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, k tomu nepřistoupil. O mezinárodní ochranu požádal až v roce 2018, byť trvalý pobyt mu byl ukončen již v roce 2014, neboť byl ve vězení. V návratu do Vietnamu mu brání strach ze státních orgánů. Budou na něj tlačit a zničí mu život. Je tam velká korupce, všichni chtějí peníze. Opakovaná závažná trestná činnost byla chybou. Chce v České republice znovu začít. Je zde zvyklý, má zde kamarády a považuje to tu za svůj domov. Mluví plynule česky, většinu života strávil v České republice. Neví, s kým konkrétně se jeho známý u

policie zná. Na území Evropské unie kromě rodičů a sestry nemá jiné rodinné vazby. Ani ve Vietnamu nemá blízké příbuzné.

12. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklad informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 13. 2. 2018, Vietnam – Možnost dvojího trestního stíhání nebo odsouzení ve Vietnamu a v ČR, Právní zásada *ne bis in idem*, Tresty za výrobu a distribuci drog, dále informaci Rady Evropské unie ze dne 16. 10. 2017, Výroční zpráva EU o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 – Vietnamská socialistická republika, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 11. 2017, Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, informaci Mezinárodní organizace pro migraci z května 2017, Údaje o zemi – Vietnam, výroční zprávu Human Rights Watch z roku 2018 – Vietnam, výroční zprávu Amnesty International 2017/18 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam, a zprávu Freedom House o svobodě ve světě 2017 – Vietnam.
13. Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byla žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, kopie cestovního dokladu, informace o pozemku p. č. st. 811 v katastrálním území Vestec u Prahy ze dne 11. 1. 2018, opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 10. 1. 2018, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 2. 2011, čj. 11 To 1/2011 – 1149, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2010, sp. zn. 49 T 13/2010, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 40 T 5/2013, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 4. 2014, čj. 12 To 22/2014 – 3856.
14. Součástí správního spisu je dále vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí ze dne 19. 8. 2018 (žalovanému doručeno dne 21. 8. 2018), v němž mimo jiné uvedl, že v České republice žije ve společné domácnosti s novou družkou, která je bytem i v Norsku, a plánuje s ní založit novou rodinu.
15. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
16. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 15a odst. 1 zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany,

- a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech,
- b) se dopustil vážného zločinu,
- c) se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů, nebo
- d) představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.

17. Námitka žalobce, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, je nedůvodná. Soud předesílá, že mezi podmínky pro přiznání postavení uprchlíka, kterýžto status se promítá do české právní úpravy ve formě udělení azylu pro pronásledování dle § 12 zákona o azylu, patří mj. odůvodněný strach z pronásledování.
18. Definice pronásledování je obsažena v § 2 odst. 4 zákona o azylu a pronásledováním se podle ní rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Tuto definici je třeba vykládat ve světle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice lze za pronásledování považovat použití fyzického nebo psychického násilí. Podle čl. 9 odst. 2 písm. b) je pronásledováním též právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, a podle čl. 9 odst. 2 písm. c) jím je též nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání. Tyto akty pronásledování lze považovat za pronásledování jen za splnění podmínek čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, tj. svojí povahou nebo opakováním musí jít o jednání dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále je „Úmluva“) nelze odchýlit. Těmito právy jsou práva upravená v čl. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy, tedy právo na život, zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a zákaz trestu bez zákona. Alternativně se může jednat o souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce podobným způsobem. Je tedy zřejmé, že diskriminační opatření (v širokém slova smyslu) mohou být považována za pronásledování pouze tehdy, jestliže vzhledem k jejich intenzitě nebo četnosti představují zásadní zásah do základních lidských práv. Postižení jedince těmito akty musí být natolik vážné, že ho nelze vůbec tolerovat, neboť má existenciální charakter nebo zbavuje dotčenou osobu citelně její lidské důstojnosti.

19. Zatímco pojem „pronásledování“ je prvkem ryze objektivním, pojem „odůvodněný strach“ je prvkem subjektivně zabarveným [čl. 2 písm. d) kvalifikační směrnice užívá pojem „oprávněné obavy“]. Vnímat jej ovšem pouze jako subjektivní kategorii, jak naznačují slova „strach“ či „obavy“, by nebylo namístě. Objektivizace tohoto pojmu je zajištěna užitím slov „odůvodněný“, resp. „oprávněný“. Pojem „odůvodněný strach“ vyjadřuje míru pravděpodobnosti, že žadatel o mezinárodní ochranu bude v případě návratu do země původu čelit pronásledování. Judikatura jej ztotožnila s testem přiměřené pravděpodobnosti (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82). Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté), nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.
20. Žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil obavu o sebe a své děti žijící ve Vietnamu, neboť se měl od blíže neoznačené osoby (známý známého, který pracuje v zemi původu u policie) dozvědět, že policie se možná bude snažit připravit jej o peníze získané trestnou činností či jej vydírat. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že skutečnost, že se při svém posledním pobytu ve Vietnamu nesetkal s žádnými problémy se státními orgány, nemusí nic znamenat, neboť tam pobýval ještě před svým odsouzením za trestnou činnost v České republice. Ovšem úvahy žalovaného nejsou založeny pouze na tom, že žalobce v minulosti neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány. Z napadeného rozhodnutí (viz stranu 5 – 6 a 8 – 9) plyne, že žalovaný se ve vztahu k námitce možných represí ze strany policie zabýval zprávou o zemi původu, na jejímž základě dospěl k odůvodněnému závěru, že je nepravděpodobné, aby se žalobce v souvislosti se svou trestnou činností páchanou na území České republiky setkal s problémy s policií v zemi původu. Žalovaný přitom vyšel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 13. 2. 2018, podle níž nejsou žádné informace o tom, že osoby, které vykonaly trest odnětí svobody v zahraničí, jsou vystaveny jakýmkoliv perzekucím. Podle zkušeností zastupitelských úřadů dalších členských států Evropské unie nemají v naprosté většině případů vietnamské úřady jakýkoliv zájem se těmito osobami dále zabývat. Trest vykonaný v zahraničí se do místní obdoby výpisu z rejstříku trestů nezapisuje a místní úřady na dotyčného pohlíží jako na bezúhonnou osobu. V praxi odsouzení a výkon trestu odnětí svobody v zahraničí prakticky nikoho ve Vietnamu nezajímá. Jen pokud by se jednalo o osobu, která by páchala trestnou činnost ve Vietnamu a trestnímu stíhání by se vyhýbala pobytem v zahraničí, by ihned po návratu byla za tuto trestnou činnost stíhána. To však není případ žalobce, protože v průběhu řízení netvrdil ani tomu nenasvědčuje obsah správního spisu, že by se ve Vietnamu dopustil nějaké trestné činnosti, pro niž by měl být trestně stíhán. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že na základě informací o zemi původu je nepravděpodobné, že by žalobce byl po návratu jakkoliv pronásledován (např. ve formě vydírání ze strany policie) v souvislosti s trestnou činností páchanou v České republice. Ve vztahu k žalobci doposud orgány země původu (popř. jednotlivé osoby pracující pro tyto orgány) nepodnikly žádné jednání, které by poskytovalo reálný základ pro žalobcovy obavy. Žalobcovo tvrzení je tedy pouze hypotézou, která se neopírá o žádnou objektivní skutečnost, které by žalobce čelil, vychází pouze ze zprostředkované ústní informace pocházející od osoby, kterou žalobce nezná. Zprávy o zemi původu shromážděné

žalovaným neobjektivizovaly žalobcovy subjektivní obavy. Žalobce byl se zprávami o zemi původu seznámen, nenavrhl doplnění dokazování.

21. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí zástupce žalobce uvedl novou obavu, která souvisí se spácháním trestných činů na území České republiky, a sice že pro tyto skutky bude podruhé stíhán v zemi původu, neboť země původu není vázána rozhodnutími českých soudů a může mít za to, že tresty uložené žalobci v České republice jsou nepřiměřeně nízké v porovnání s tím, jaké tresty by mu byly uloženy v zemi původu, jejíž trestněprávní legislativa je k drogovým trestným činům velmi přísná. Tuto obavu dovodil výlučně z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 13. 2. 2018. Žalobce naopak neuvedl žádnou individualizovanou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že žalobci hrozí v zemi původu trestní stíhání pro skutky, za něž byl již odsouzen v České republice, a uložení nepřiměřených trestů. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 13. 2. 2018, z níž žalobce své tvrzení čerpal, nelze dovodit, že by ve významném počtu případů byli vietnamští občané po návratu do země původu znovu stíháni pro trestnou činnost, které se dopustili mimo území země původu a za niž již byli odsouzeni v zahraničí. Ze zprávy naopak plyne, že ačkoliv zásada *ne bis in idem* není ve vietnamské trestní legislativě výslovně zakotvena, bývá skutečnost, že obviněný byl již za svůj skutek odsouzen v jiném státě, vietnamskými soudy zohledněna. Uvedená zásada je tedy v praxi respektována jako nepsaná zvyklost. Velvyslanectví České republiky v Hanoji ani velvyslanectví jiných členských států Evropské unie doposud nezaznamenala případ, kdy by byl vietnamský občan odsouzený za trestný čin v zahraničí znovu pro stejný skutek souzen ve Vietnamu. Informace pouze obecně připouští, že není možné zcela vyloučit, že by vietnamská prokuratura mohla požadovat uložení dodatečného trestu, pokud by byla toho názoru, že trest uložený zahraničním soudem je nepřiměřeně nízký. Z informace dále plyne, že orgány země původu nemají šanci zjistit, že navrátilivší se žadatel o mezinárodní ochranu byl v zahraničí odsouzen pro trestný čin, odsouzení se neneviduje v rejstříku trestů. Z výše uvedené zprávy o zemi původu tedy nelze dovodit přiměřenou pravděpodobnost, že by žalobce byl po návratu do země původu trestně stíhán pro skutky, za něž byl potrestán již českými soudy, natož že by mu byl uložen nepřiměřený trest. Soud tedy dovodil, že ani toto tvrzení žalobce nenaplnuje pojmy odůvodněný strach z pronásledování.
22. Soud má také za to, že námitka žalobce týkající se vydání cestovního dokladu vietnamskými orgány je nedůvodná. Žalovaný na stranách 5 – 6 a 8 – 9 napadeného rozhodnutí vycházel při posouzení možnosti pronásledování žalobce především z výše uvedené zprávy o zemi původu ze dne 13. 2. 2018. Vydání cestovního pasu žalobci použil žalovaný toliko jako podpůrný, nikoliv jako jediný a rozhodující argument nasvědčující tomu, že žalobci po návratu do země původu nehrozí pronásledování ze strany státních orgánů. Z jeho odůvodnění je tak zřejmé, že pro posouzení věci byl rozhodný obsah zpráv o zemi původu.
23. Je namístě zdůraznit též to, že azyl pro pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu lze udělit pouze žadateli, jemuž s přiměřenou pravděpodobností hrozí po návratu do země původu pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (viz též čl. 9 odst. 3 a čl. 10 kvalifikační směrnice). Pronásledování, které žalobci dle jeho tvrzení hrozí, ovšem nemá souvislost s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, zastáváním určitých politických názorů ani uplatňováním politických práv a svobod. Ze zpráv o zemi původu pak nelze dovodit, že by osoby odsouzené v zahraničí pro drogovou trestnou činnost, jímž se připisuje, že si vydělali

značné množství peněz, představovali v zemi původu sociální skupinu. Absence kauzálního nexu tvrzené hrozby pronásledování s azylově relevantním důvodem je další skutečností, pro kterou nelze žalobci udělit azyl.

24. Soud tedy shrnuje, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
25. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života s ohledem na to, že se svou družkou žije ve společné domácnosti a jeho rodiče žijí v České republice. Žalovaný se zabýval rodinnou situací žalobce i jeho tvrzením o sdílení společné domácnosti s jeho družkou na straně 6 a násl. napadeného rozhodnutí. Poznamenal přitom, že družka žalobce je norskou státní příslušnicí s trvalým pobytem v Norsku. Z České republiky byla již několikrát vyhoštěna (naposledy do dne 13. 3. 2018) a poslední hlášený pobyt měla v luxusním hotelu v Karlových Varech. Žalovaný na základě těchto zjištění zpochybnil, že žalobce s družkou žijí ve společné domácnosti s tím, že i kdyby tomu tak bylo, oba mohou realizovat rodinný život i mimo území České republiky, např. v místě trvalého pobytu družky.
26. Soud k tomu připomíná, že zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce je z hlediska mezinárodní ochrany relevantní pouze ve vztahu k doplňkové ochraně dle § 14a zákona o azylu. Vážnou újmu, která je ústředním pojmem pro přiznání doplňkové ochrany, je totiž též situace, kdy by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Právo na soukromý a rodinný život je jedním z mezinárodních závazků České republiky, který plyne např. z čl. 8 Úmluvy nebo čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19).
27. Žalobce v žalobě vznáší argumenty ve prospěch intenzity jeho rodinného a soukromého života, který udržuje na území České republiky, aby soud přesvědčil o nepřiměřenosti zásahu v podobě vycestování z území České republiky do práva na rodinný a soukromý život. Žalobce nicméně pomíjí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že se na něj vztahuje vylučovací klauzule, pokud jde o doplňkovou ochranu, podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 7. 9. 2010, čj. 4 Azs 60/2007 – 119, dovodil, že pokud je v řízení o mezinárodní ochraně zjištěn důvod pro aplikaci vylučovací klauzule dle § 15a zákona o azylu, rozhodne žalovaný o neudělení doplňkové ochrany, aniž by se zabýval tím, zda žadatel vůbec splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Proti aplikaci vylučovací klauzule upravené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalobce žádný žalobní bod nevznsl. Soud proto nemůže přezkoumávat tu část výroku napadeného rozhodnutí, kterou žalovaný rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze žalobci udělit. Nezabýval se tak argumentací předestřenou v žalobě, která se týká porušení práva na rodinný a soukromý život. Nad rámec nezbytně nutného však soud poznamenává, že žalovaný vyhodnotil tuto otázku na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí zcela správně, výstižně a vyčerpávajícím způsobem. K výhradě žalobce, že se se svojí stávající družkou seznámil již v roce 2012, lze uvést, že bezprostředně po tomto žalobcem uvedeném okamžiku seznámení následovalo odloučení trvající 4 roky, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Pokud po propuštění z výkonu trestu žalobce v tomto vztahu pokračoval (spíše jej však znovu navázal), pak již za situace, kdy pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu (pouze v režimu žadatele o mezinárodní ochranu), a tak

oba partneři museli být srozuměni s tím, že rozvíjení jejich vztahu na území České republiky může být kdykoliv ukončeno.

28. K dalším námitkám žalobce soud uvádí, že v dané věci jde o rozhodnutí vydané podle zákona o azylu, nikoliv podle zákona o pobytu cizinců. Nelze se v něm tedy dovolávat institutů upravených zákonem o pobytu cizinců a směrnicí 2004/38/ES. Obdobné platí pro neprovedení výsledku rodinných příslušníků žalobce, jeho družky či zástupce spolku, v němž se žalobce angažuje. Žalovaný měl pro své rozhodnutí k dispozici veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu (srov. § 23c zákona o azylu). Výpovědi uvedených svědků mohly prokázat snahu žalobce o jeho nápravu, avšak ta není azylově relevantní. Žalovaný proto postupoval správně, jestliže vyhodnotil výsledek těchto osob jako nadbytečný. Navrženými důkazy nebylo třeba prokazovat ani intenzitu žalobcova rodinného a soukromého života, který vede na území České republiky, neboť v situaci, kdy žalovaný dospěl k závěru, že se na posuzovanou věc vztahuje vylučovací klauzule, by bylo nadbytečné provádět dokazování ve vztahu k důvodům pro udělení doplňkové ochrany.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2019

Tomáš Kocourek, v. r.

soudce